

Zászlóról

VISSZHANG - LIX. évfolyam, 45. szám, 2015. november 6.

Gerő András az állam zászlajáról értekezik az *ÉS* október 26-i, 42. számában. Javaslatára szerint a kivágott, lyukas nemzeti lobogót kellene a magyar állam hivatalos jelképévé tenni.

Hangsúlyosan állampolgárként, és még jelentősebben szakmán kívüliként is ellenére szólok, s utalok Szilágyi Ákos évtizede már elvégzett elemzésére. Szilágyi a kivágott Rákosi-címet a megtagadott, az elvetett program jelképeként értelmezte – helyesen, s a lyukas zászlót mint a program nélküliség, az irányt vesztett és tanácstalan nemzet szimbólumát írta le.

Gerő ott akar döntést kiváltani, s ezzel szerintem megelőzni valamit, ahol és amiben a mélyben már formálódik a válasz. Mert 1848–49 és 56 párhuzamai a néplélek mélyén, a még élő végső eszmények világában egyre jobban összeérnek. A szabadság és a közösségiség, a nemzeti méltóság és önbecsülés egyszerre hatott, amikor 1956. október végén egyezményes jelként a Kossuth-címer feltűnt a lapok fejlécében, a plakátokon, a harcot november 4. után felvevő tankok tornyán és az ágyúk páncéllemezen. Igen, ez 1946. február 1-jére utalt vissza.

A nemzeti színek formálta nemzeti zászló a világ bármely táján alkalmas lehet és marad a nemzeti identitás kifejezésére.

A 2:1 arányú, azonos három sávra osztott nemzeti színű zászló, amely fehér sávjának közepén majd a Kossuth-címer hirdeti a Magyar Köztársaság állami méltóságát és államformáját, no azt már érdemes lesz a népszavazással megerősített alkotmányba foglalni. Addig csacskaság volna ezt megnehezíteni a sokakat most is megtévesztő lyukkal. Mint látjuk, elég mély az már most is.